

Sygnatura akt VI Ka 999/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia **7 grudnia 2018** r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach, Wydział VI Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Kazimierz Cieślukowski

Protokolant: Igor Ekert

przy udziale R. W. przedstawiciela Komendy Miejskiej Policji w G.

po rozpoznaniu w dniu 7 grudnia 2018 r.

sprawy **P. S.** ur. (...) w Z.

syna J. i M.

obwinionego z art. 86§1 kw

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę obwinionego

od wyroku Sądu Rejonowego w Gliwicach

z dnia 5 czerwca 2018 r. sygnatura akt IX W 1432/16

na mocy art. 437 § 1 kpk w zw. z art. 109 § 2 kpw i art. 636 § 1 kpk w zw. z art. 121 § 1 kpw

1. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;
2. zasądza od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa zryczałtowane wydatki postępowania odwoławczego w kwocie 50 (pięćdziesiąt) złotych i wymierza mu opłatę za II instancję w kwocie 180 (sto osiemdziesiąt) złotych.

Sygn. akt VI Ka 999/18

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 5 czerwca 2018 r. sygn. akt IX W 1432/16, Sąd Rejonowy w Gliwicach uznał obwinionego P. S. za winnego popełnienia wykroczenia z art. 86 § 1 kw i wymierzył mu karę 1800 zł grzywny. Zasądził od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa wydatki i opłatę.

Wyrok w całości zaskarżył apelacją obrońca obwinionego.

Zarzucił wyrokowi obrazę przepisu art. 5 § 2 kpk w zw z art. 109 § 2 kpw oraz błąd w ustaleniach faktycznych, mający wpływ na treść wyroku. Domagał się zmiany wyroku i uniewinnienie obwinionego, ewentualnie uchylenia wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja jest bezzasadna i nie zasługuje na uwzględnienie.

Sąd I instancji poprawnie przeprowadził wszystkie niezbędne dowody. Nie nasuwa zastrzeżeń także ich ocena a tym samym poczynione przez Sąd I instancji ustalenia faktyczne.

Nie budzi też zastrzeżeń orzeczenie o karze i o kosztach postępowania.

Apelujący zarzucając Sądowi I instancji obrazę art. 5 § 2 kpk nie wskazał z jakich przyczyn miałby Sąd sięgać po przepis mający zastosowanie tylko wówczas, gdy wątpliwości nie można usunąć. Przypomnieć trzeba, że wątpliwości dotyczące oceny wiarygodności dowodów nie są wątpliwościami nieusuwalnymi. Jak wynika z uzasadnienia zaskarżonego wyroku Sąd dał wiarę zeznaniom świadków: R. S. i I. S. a odmówił waloru wiarygodności wyjaśnieniom obwinionego. Wskazał też jakie były przyczyny takiej właśnie oceny kluczowych dowodów w sprawie. Co się tyczy wypowiedzi biegłego, to jego zadaniem jest dostarczenie organom procesowym wiadomości specjalnych. Spekulacje biegłego, która z relacji jest bardziej a która mniej wiarygodna nie mieszczą się w uprawnieniach biegłego. Nie dostrzega biegły, że przyczyna kolizji i zetknięcia się pojazdu obwinionego z separatorami mogła być taka jak wskazuje świadek S. S.. Tenże funkcjonariusz Wydziału (...) wskazuje na brak śladów hamowania, jakie w okolicznościach wskazywanych przez obwinionego powinny powstać.

Podkreślić trzeba, że w sytuacji, gdy Sąd meriti dysponuje dwiema wzajemnie się wykluczającymi wersjami, to koniecznością jest dokonanie oceny wiarygodności dowodów po przeprowadzeniu wszystkich niezbędnych dowodów. Konieczność odmowy waloru wiarygodności jednym dowodom przy przyznaniu tego waloru innym dowodom jest w sprawach karnych nie do uniknięcia.

Co się tyczy argumentu, że do kolizji doszło na lewym pasie ruchu, to nie ma on znaczenia. Nie jest bowiem tak, by kierujący pojazdem, wyprzedzając inne pojazdy nie miał prawa skorzystać z lewego pasa. Poruszanie się lewym pasem przez czas niezbędny do wykonania manewru wyprzedzania jest uprawnieniem użytkownika drogi. Wywieranie przez kierującego presji na kierowcy pojazdu poprzedzającego, by zjechał na lewy pas nie oznacza, że kierujący pojazdem poprzedzającym ma obowiązek natychmiastowej zmiany pasa, by ustąpić kierującemu pojazdem szybciej się poruszającym. O takich znakach ze strony obwinionego zeznał świadek (k. 99).

Nie stwierdził zatem Sąd Okręgowy podstaw do zmiany wyroku w zakresie sprawstwa i winy. Wniosek alternatywny o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania stoi w sprzeczności z przepisem art. 437 § 2 kpk. Kara grzywny, orzeczona przez Sąd I instancji nie jest karą łagodną, ale nie można stwierdzić by była surowa w stopniu rażącym. Kara surowa nie daje podstaw do ingerencji ze strony sądu odwoławczego.

Konsekwencją nieuwzględnienia apelacji było orzeczenie w przedmiocie kosztów postępowania przed sądem II instancji.